

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

A víz színén lebegve

Földi-Kovács Andreát szigorú nőnek láttam a képernyőn. Ennek nemcsak a híradós háttér, az ehhez dukáló outfit és mimika volt az oka, hanem a súlyos témák is, amelyeket képernyőre vitt akár oknyomozó riporterként, akár személyes és szakmai hitvallásában, a Credóban. Főnöke egy laudációban azt írta róla: „*Andit erre a pályára találták ki. Ezenkívül esetleg még Jeanne d’Arc lehetett volna, vagy Sarah Connor a Terminátorból.*” Vitathatatlanul szép mosolyát még akkor is keménynek láttam, amikor egyszer kollégaként egy „keresztalnál” ültünk. Beszélgetésünkben sok szó esik erőről, határozottságról, küldetéstudatról és arról is, hogy lehet mindezt összeegyeztetni az alázattal, a befogadással, a nőiességgel. Amikor elbúcsúztunk, észrevettem, hogy már nem látok a mosolyában keménységet.

◆ – **Mielőtt újságíró lettél, volt elképzelésed arról, hogy mit is jelent ez?**

– Képzőművészeti pályára készültem, a riporterkedésről romantikus elképzeléseim voltak, nagyon bátor műfajnak gondoltam, ez tetszett benne. Jó íráskészségem volt, vonzó lehetőségnek tűnt, hogy ebből éljek meg, csak később szembesültem a gyakorlati nehézségekkel meg azzal, hogy nem mindig jön az ihlet. Aztán egyre gyakorlatiasabb lettem, a rutinnal megkopott a líra, az általam használt nyelvezet is egyre praktikusabbá vált, de a hírműfajban ez törvényszerűnek mondható. Merthogy gyakoronokként, híradózással kezdtem a Hír TV-ben. Akkor még nem is sejtettem, hogy milyen könnyen bele lehet szeretni, sőt, hogy egy idő után még függőséget is okoz ez a pálya.

– **A visszajelzések miatt, vagy mert úgy érezed, fontos hivatásod van?**

– Úgy éreztem, hogy jó ügyet szolgálok. Nekem mindig kellett magasztos célok, az induláskor szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy meg fogom változtatni a világot. Fontos és elfoglalt akartam lenni, nagy dolgokban részt venni. Nekem nem hivatás-, hanem küldetéstudatom volt.

– **És ez sosem tört meg?**

– Nem, de volt időszak, amikor többnek gondoltam magam annál, mint ami voltam, vagy túlterjeszkedtem a „hatáskörömön”. Ma már nem „szórom magam” annyira szét, mint korábban, de ma is azt gondolom, hogy

magánemberként, anyaként, barátként, feleségként, kollégaként, műsorvezetőként, újságíróként is van küldetésünk a világban.

– Mi a küldetésed újságíróként? A tájékoztatás, a tények kiderítése és az objektív közvetítés, vagy inkább mind ezekből leszűrni valamit, ami hasznos és fontos, vagyis mintát, kapaszkodót kell adni? Néha a kettő nem fedi egymást...

– Szerintem ebben a műfajban nem működnek a sablonok és az általános igazságok, kulcsszerepe van az újságírónak. Látni kell az összképet, hogy szolgálod-e ezzel a közjót, az embertársaidat, vagy elkeseredésbe, reménytelenségbe, kilátástalanságba hajszolod őket az általad közölt információkkal. Nem biztos, hogy a szenzációhajhász katasztrófa- vagy botránykrónika a megfelelő út, nem kell elhitetni a nézővel, hogy mindenről értesülhet, hiszen ez lehetetlen. A mértéktartás a mi hivatás-területünkön nem egyenlő a hazugsággal. Egy idő után nem magadat igazítod a pályához, hanem megpróbálsz a pályát és a hivatásodat saját magadra szabni, és a te értékrended szerint berendezni a feladataidat, ahol dolgozol, ahogy dolgozol, akikkel dolgozol.

– Melyik munkádra vagy a legbüszkébb?

– A tévés pályafutásomból a *Credóra*. Riporteri korszakomból két bűnügyi anyagra. Klasszikus terepmunka volt, nagybetűs oknyomozás. Az elsőnek *Segély-kérők* volt a címe, utalva ezzel a kisebbségben élő őslakosokra, erőszakos bűncselekmények áldozataira, akik segítséget kérnek, és a segélyeket kérő roma családokra, amelyekben a fiatalok nagy százaléka bűnözésből él. Ezt Tarnabodon meg *Gadnán* készítettük. A másik filmet a gyermekprostituáltokról forgattam. Tabutémák, amelyekhez nem nagyon mer hozzányúlni a média.

– Talán az is nehéz benne, hogy az olvasóban olykor erős a késztetés, hogy megítéljenek egy-egy helyzetet, hogy kimondassék, ki hibázott, ki a bűnös. Miközben maga az újságíró sem tudhatja, hogy tényleg az igazság birtokában van-e.

– Egyszerre kell elmélyülni és távolságot tartani. Működnie kell a kutató, a kíváncsi énemnek; a nap végén érzelmileg távol kell tartanom magam, de forgatás közben a témákat empátiával lehet helyesen megközelíteni. Minden bűnügy mögött tragédia van, minden áldozat mögött újabb áldozatok vannak. Lehet egy bűnügyet hírszerűen is taglalni, de szerintem a lényeg az, ami a drámák mögött van.

– Ha már nyomozás és bűnügyek... a férjed, Földi László a hírszerzésnél dolgozott többféle munkakörben, például a titkosszolgálati operatív munka irányítójaként is. Nemzetbiztonságilag nem veszélyes párosítás egy újságíró feleség és egy hírszerző férj? Érezted valaha azt, hogy az információ veszélyes?

– Ha a férjem még aktív lett volna, nem biztos, hogy jó szemmel nézik. De a megismerkedésünkkor már civil volt, titkosszolgálati szakértőként találkoztam vele először. Teljesen veszélytelen páros vagyunk... Amikor újságíró leszel az ember, egyfajta információs révületben él. Először azt hiszi, hogy csak idő és kitartás kérdése, és minden körülmény feltárható, kikutatható, minden adat hozzáférhető. Egy idő után azonban reálisan kezeled a világ megismerhető részét, tudod, hogy soha nem fogsz minden részletet ismerni. Körültekintőbb, felelősebb, talán titokzatosabb is leszel. Lehet, hogy már nem akarod mindenáron etetni a nyilvánosság nevéű szörnyeteget. Ha ezt a kényszert elengeded, ha nem frusztrál, nem tölt el félelemmel az ismeretlen, akkor az információ magabiztosságot ad. A kollégák mondják, hogy belőlem erő, nyugalom meg derű árad, de ez nem tőlem ered...

– Mindig ennyire bízta a Gondviselésben?

– Egészen friss megtapasztalásaim vannak arról, hogy az a bizalom, amit egész eddigi életemben éreztem, semmi sem volt ahhoz képest, aminek lennie kellett volna. Jézus gondviselő szeretetére úgy hagyatkozhatasz, mint amikor felfekszel a víz színére. És ez nem akkor nehéz, amikor körülötted minden jó, a családot rendben van, jó a munkád, szerető közeg vesz körül, hanem amikor az élet viharai megpróbálnak. Ilyenkor, ha kapáldozol, ha mindenáron saját erőből szeretnéd megoldani a helyzetet, könnyen elsüllyedhetsz, ha viszont teljes bizalommal ráhagyatkozol, lebegsz a vízfelszínen, mert megtart. Nem bízunk annyira Istenben, mint amennyire „megérdemelne”.

– Ehhez az is kell, hogy biztos legyél abban, hogy Isten ügyében jársz, nem?

– Én gondoltam volna legkevésbé, hogy még méltó vagyok a megbocsájtására. Megtértem, azután elfordultam Istentől, és sok bűnben voltam. Hűtlen lettem Hozzá, de Ő hűséges maradt, mert nem tud másmilyen lenni. Amikor vétkezünk, sokszor magunknak nem tudunk megbocsátani, én is hosszú ideig hordoztam magammal ezt a fájdalmat, ezt az önvádat, pedig nekünk „csak” el kell fogadni a kegyelmet, amit kínál. Ez sokszor nem is olyan könnyű...én tudom.

”

**Én nem ügyeket
választottam,
hanem Istent,
Ő pedig majd rendel
nekem ügyeket.**

Ha a nők elkezdenek funkcionálni női minőségükben,

akkor elkezdi működni a szeretet, a kapcsolattartás, a párbeszéd kultúrája.

sem szétválasztható egymástól az életvédelem, a gyermekvédelem, a hagyományos családmódel. Ez szorosan összefügg a kultúrával és a hagyománnyal, a vallás- és lelkiismeret-szabadsággal. Valamint mindez semmit nem ér, ha nem tudunk egy biztonságos, békés közegben élni. Az alapítványnak valójában a hálózatosodás a célja, hogy az azonos területen dolgozó vagy mozgó civil szervezeteket segítsük és ösztönözzük abban, hogy próbáljanak meg jobban együttműködni. Így jobb érdekérvényesítő képességet lehet felmutatni, ami kell ahhoz, hogy elmozdulás következzen be fontos ügyekben.

– És hogyan kapcsolódik össze ez a médiában végzett munkáddal?

– Ez is embertől emberig működik. Újságíróként azt tapasztaltam meg, hogy a jó beágyazottság valójában azon múlik, hogy benned megbíznak-e, veled szívesen működnek-e együtt. Sokszor szinte méltatlannak érzem magam a szeretetre, amit a munkám során szerzett ismertség miatt megkaptam. Ez olyan, mintha lenne előzménye az első találkozásnak. Ettől nagyon célirányos tud lenni a munka.

– A szakmai hiteledet, a személyes kapcsolataidat, egyáltalán a problémákhoz való hozzáállásodat befolyásolta az, hogy nő vagy?

– Nem tudom és nem is szeretném elválasztani magamat a nőiségetől, akkor sem, ha ebből előnyöm, és akkor sem, ha hátrányom származik. Sok nőt szerető, udvarias, előzékeny, gondoskodó férfiak vesznek körül, de ez túl átlagos, túl hétköznapi körülmény ahhoz, hogy észrevegyük, hogy hangsúlyozzuk. Optimális esetben legalább annyi előny származik abból, hogy nők vagyunk, mint amennyi hátrány. Csak manapság mintha nagyobb divatja lenne a nőt mint áldozatot bemutató történeteknek. A kultúra, amelyben mi élünk, meglehetősen tág kereteket biztosít, ha valaki ambicionálja a férfias kihívásokat, azt is megteheti. Az újságírás is egy kicsit vegyes

– Alapítványok általában azért szoktak létrejönni, hogy valamilyen konkrét, hathatós segítséget nyújtsanak egy problémára, egy csoportnak. A férjeddal közösen létrehozott Védett Társadalomért Alapítvány viszont gyökereiben szeretné helyre rakni a világot. Meglepett, már csak azért is, mert aki a közélettel foglalkozik, az inkább kicsit szkeptikus lesz, mint világmegváltó.

– Mindegy, hogy kis feladatot nézel ki magadnak vagy nagyot, szkeptikusan nem lehet belevágni. Én nem ügyeket választottam, hanem Istent, Ő pedig majd rendel nekem ügyeket. Mint az életvédelem. Én fiatalon szültem, ismerem a váratlan babák érkezésével járó összes aggodalmat, félelmet és kételyt. Ennek az ügynek a személyes képviselőjét sem véletlenül helyezte a szívemre, ahogy a fiatalok szexuális befolyásolása elleni küzdelmet sem. Ahogy az életben, úgy az alapítványunkban

személyiséget igényel ebből a szempontból. Az igaz, hogy nem könnyű a hivatás mellett a családban is helytállni, esetemben ez nem is volt megvalósítható, mert a tévé nem családbarát műfaj. Engem sokat nélkülözött a család.

– Lelkiismeret-furdalásod van?

– Nem vádolhatom magam semmivel így utólag, de néha még van. Nagyon maximalista voltam a munkámban, nem tudtam megtenni, hogy ha eljött az időpont a hazainduláshoz, akkor eldobjak mindent. Sokáig belső konfliktusokat okozott ez nekem. Ha az ember hoz egy döntést, bele kell állni, de ez mégis egy olyan áldozat, amit nemcsak én hoztam meg, hanem a szeretteim is.

– Ha az alapítványotok értékei felől nézzük, egy ideális világban az anyák a gyerekeik mellett lennének. Az ember megfogalmaz vágyakat meg ideálokat, és nagyon sokszor az élet nem úgy alakul.

– Ma már a vágyakkal és az ideálokkal is baj van. Milyen modellt közvetítünk a fiataljaink felé? Tanulj, helyezkedj el, legyen jó munkád, sikeres karriered. És majd utána, amikor mindez megvan akkor, de csakis akkor vágj bele a családalapításba. Sok fiatal ma azt hiszi, hogy a gyermek mellett kimaradnak valamiből, lemaradnak valamiről, élnek, mintha nem lenne holnap, mert ha holnap jön a gyermek, akkor vége az életnek! Pedig csak akkor kezdődne igazán! Sokan így maradnak le végül a gyerekekről. Van jogunk és erőnk is a megfelelő pontokon beleavatkozni a saját sorsunkba – de erre sokszor csak későn jön rá az ember. A nő a befogadás, a férfi pedig az erő, és ha lehet konzervatív feminista célokat megfogalmazni, akkor az a hagyományos női szerepekhez való visszatérés, azok kiteljesítése kellene hogy legyen a családban, a társadalomban.

– Mondja egy oknyomozó újságíró, aki elmegy egy gyilkosság helyszínére...

– Ha ma valóban be akarod teljesíteni nőként a küldetésedet – a rossz beidegződések miatt –, folyamatosan kontroll alatt kell tartanod magadat. Például nekem, aki úgy funkcionálok jól újságíróként, ha kicsit határozottabb vagyok, vigyáznom kell, hogy ne legyek a párkapcsolatban arrogáns, uralkodó, utasító. *Costanza Miriano Menj hozzá és élj érte!* című könyve az egyik kedvencem, nagyon okosan és szellemesen ír erről. Jó lenne visszatérni az eredeti küldetésünkhöz, érdemes lenne legalábbis erőfeszítéseket tenni ebbe az irányba. A Jóisten csodálatos küldetését bízott ránk, és ez nem „pusztán” az anyaságban, az élet

továbbadásában merül ki. Jelek vagyunk a világban, a szeretet, a béke az irgalom, a gyengédség, a gondoskodás jelei. A kérdés csak az, hogy mi vállaljuk-e, elégségesnek tartjuk-e, és betöltjük-e ezt a szerepet, vagy lecseréljük.

– Általában betöltjük, de nem tartjuk elégségesnek.

– Ha betöltjük, de nem tartjuk elégségesnek, akkor tényleg nehéz a béke szigetének, a meleg tűzhelynek, az elfogadás megtestesítőjének lenni. Anyáink, nagymamák ez ellen tiltakoztak, ebből a kizárólagos szerepkörből szerettek volna kitörni. De ez az ő küzdelmük volt, nem a miénk. Ideje lenne kimondani: Győztünk! És most, ebben a pozícióban újra kellene definiálni a szerepünket. Ha a nők elkezdnek funkcionálni női minőségükben, akkor elkezdd működni a szeretet, a kapcsolattartás, a párbeszéd kultúrája. Ha minden területen helyt akarunk állni, ahol a férfiaknak van küldetése, akkor az ő életterületet leszűkítjük, és száműzzük őket olyan helyekre, ahol nem tudnak kiteljesedni. Azért teremtette Isten az embert kétneműnek, hogy szerethessük, átélhessük és kiegészíthessük egymást, és a szerelmünkben manifesztálódik az új élet. Ez a legcsodálatosabb terv a világon.

– A te életedben mi a legnagyobb kísértés?

– Amiről beszéltünk az elején: küldetésstudat, a saját fontosságom, jelentőségem tudata. Isten csak a koldusokkal tud igazán kezdeni valamit, azokkal, akik kiüresítik magukat, a rátarti embereket, nagy egóval nehéz irányítani. Ez a folyamatos kiüresedés a feladatomban. A „boldogok a lelki szegények” valójában erről szól, az örökös lelki szomjúságról. Nagyon tudja ezt gátolni az elégedettség, a saját elképzelésem, az ambícióm, a becsvágyam.

– Mi az a helyzet, pillanat az életedben, amelyikben nincs küldetés, csak az itt és most, a létezés öröme?

– Tudod mikor? Amikor vendégség van nálunk, az asztaltársaság már a kávénál tart, és mindenki jókedvűen beszélget. Én az egész délelőtti főzés, készülődés után elégedetten ülök és hallgatom őket, kivételesen nem is feltétlenül akarok megszólalni, csak élvezem az együttlétet, a pillanatot. Vagy ha kiülök a kertbe hajnalban. Van egy kis házunk, egy fehér pulink, ebben nincs semmi rendkívüli, de éppen ettől csodálatos. Szeretem az őszt, átadni magam a napsütésnek. És az ima. Az első reggeli órámat ébredés után imával töltöm. Ezért fél ótkor, ötkor kelek. Olyan, mint az aranyóra a születéskor, amikor a baba a szüleiével van. Én minden reggel az Atyával vagyok. Mintha újrakezdénem az életet. Minden nap. ♦